

МИГ ОТ

ВЕЧНОСТТА

Забързани следваме хода на времето.

Състезаваме се със себе си, като се опитваме да го изпреварим или поне да сме в крак с него. Това е нелека задача и се радваме на успех, когато успяваме да уловим дори един миг. Какво е един миг? Съвсем уместен въпрос, когато се има предвид нещо без материя и в същото време толкова важно в нашия живот. Вероятно учените ще могат най-сетне да разгадаят същността му. И ако сполучат, ще бъдем ли в състояние да си създаваме повече приятни мигове? Щеше да е много хубаво, нали?

Възможно ли е мигът да бъде уловен и запазен под някаква форма до някакъв следващ момент от живота? Ако погледнем през очите на философа, ще открием много спорни мнения по въпроса. През погледа на твореца обаче всеки ще намери нещо за себе си. Вглеждам се в творенията на човешката ръка и разбирам колко различен може да бъде светът. За децата той е светъл и пъстър, за нас, по-големите, често е в ярки, дори контрастиращи цветове, но има и моменти, когато е топъл и прозрачно нежен.

Да можеш да видиш живота през погледа на твореца е голяма дарба, която, уви, не всички притежавате. Дори и сега, като се вирам в картината пред мен, откривам колко богата душа е носил художникът, пресътворена от четката му с лекотата на мелодия. Погледът ми е привлечен от топлите тонове на жълтото и оранжа, отдалечавам се на крачка, за да се възхитя и на цялостната композиция. Каква красота и хармония е побрана в толкова малко платно! Авторът е събирал мигове от емоциите на всекидневието и ги е претворявал в багри, за да ги запази за хората, дори след него. Тук времето спира и поема в посока назад, към душата на тази богата личност.

Както хората отдавна са казали: "Ние сме преходни, но изкуството ни е вечно!" Когато се докосваш до подобно творение, е невъзможно да останеш безразличен. Чувството е неповторимо, сякаш навлизаш в друго измерение на цветове и багри, нашепващи чувства, изказани без думи. В това царство на красотата властват други закони. Тук създателят си ти, а творбите са твоят живот, твоят светоглед, твоят вик към всемира.

В царството на изкуството няма граници, там не можеш да скриеш същността си. Вероятно заради това много боли от безразличието и неразбирането, с което се сблъскват повечето автори. Питам се какво ли е усещането да носиш в себе си толкова енергия? Твърде много ли рискуват, когато изразяват себе си? Вероятно няма да е пресилено, ако кажем, че те живеят чрез тези мигове, събрани в платната им. И оставят след себе си следа, пример за подражание или просто частица от своята личност.

Изпълнен с такива мигове, животът има стойност. Те разгърсват вътрешния ти свят със силата на въздействието си. Мигове на радост, излъчвани от детското лице при първата му среща с пеперуда. Топлината, искряща от очите на влюбените. Онзи специфичен поглед на художници, певци, поети, когато се стремят да уловят състоянието на душата, при която тя вижда, но не със сетивата си и прониква там, където времето и пространството се срещат - в самата вечност. Вълнуващо е едно такова докосване свише. Променя те завинаги. Дори само за един миг да си го изпитал, то остава в теб завинаги. "Но това е мимолетно" - ще кажат някои. Дори само усещането, че си проводник на такъв миг, си заслужава. Да го възприемеш с очите си и да го предадеш със сърцето си. Някои от тези мигове ни дават поука, други изписват по лицата ни блаженство. Като че ли ставаме по-смели, готови и препятствия да преминем, ако трябва, само и само да грабнем наградата в края на пътя! И точно тези моменти са най-вълнуващи.

Как ще реагирате, ако сега, точно в този момент, стар познат ви покани на откриването на някаква изложба в града? Бързо ще намерите извинение с важна работа? Ще се направите, че не сте чули, или ще се поласкаете от поканата? Има още възможни варианти и все пак реакцията ни зависи от това, дали сме готови да грабнем мига, да не го пропуснем да мине покрай нас. Можем да се насладим на този "миг от вечността" и да го оставим да живее в душата ни. Такива мигове има навсякъде около нас, в природата или в самите хора. Често ги търсим и ни липсват, а от тях ни дели само една крачка. Нека я направим тогава, с готовност да приемем, да съхраним и да предадем на някого след нас тези наши мигове.

Днешният ден не изглежда по-различен от обикновеното забързано всекидневие. Разминавам се с хора, отмятам задачи в тефтера си, бързам. Затварям за миг очи и пред мен се появяват цветовете. На душата ми става по-леко и поемам напред с усмивка, родена от преживяното. Блаженство!

Александрина
Тенчевска